

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **K. C. K.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 listopada 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 18 stycznia 2016 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

K. C. K. został oskarżony o to, że:

- I. w czasie od stycznia 2007 r. do stycznia 2009 r. i od czerwca 2009 r. do października 2010 r. w Ł., T. oraz innych miejscach na terenie województwa [...], wspólnie i w porozumieniu z S. K. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami występującymi w tym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu wprowadzanie do obrotu amfetaminy i

- marihuany, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. (pkt V aktu oskarżenia);
- II. w okresie od stycznia 2007 r. do stycznia 2009 r. i od czerwca 2009 r. do października 2010 r. w Ł. i T., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt IX wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 6.020 g i 2 sztuk tabletek tzw. ekstazy, które to ilości należy uznać za znaczne o łącznej wartości szacunkowej 60.000 zł, czyniąc z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodów, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt VI aktu oskarżenia);
- III. w październiku 2010 r. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. IX wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci 1.000 g amfetaminy poprzez złożenie u S. K. zamówienia na taką ilość narkotyku, tj. o czyn z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt VII aktu oskarżenia).

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2016, sygn. akt IV K (...), Sąd Okręgowy w Ł. uznał oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie V (IX a/o), w zakresie czynów opisanych w pkt VI (X a/o) i VII (XI a/o) uznał oskarżonego za winnego, i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę 400 stawek dziennych po 10 zł każda. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec skazanego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanego mu przestępstwa w kwocie 48 000 zł.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją obrońca skazanego, żądając

uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2021 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) II Wydział Karny nie uwzględnił apelacji i utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł., IV Wydziału Karnego z dnia 18 stycznia 2016 roku, sygn. akt IV K (...).

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca K. K., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierzetelnym, a przez to błędnym rozważeniu przez Sąd odwoławczy zarzutów apelacyjnych obrazy przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które szczegółowo uzasadnione zostały także w złożonym na rozprawie apelacyjnej piśmie obrońcy z dnia 18 stycznia 2021 roku, w którym to piśmie precyzyjnie wskazano, przytaczając stosowne fragmenty depozycji i numery kart akt sprawy, na wadliwy sposób przeprowadzenia oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, na wzajemną sprzeczność dowodów będących podstawą skazania, na dowolność wnioskowania na podstawie tych dowodów oraz na rozstrzyganie wątpliwości na niekorzyść skazanego, co skutkowało naruszeniem przez Sąd *ad quem* standardu rzetelnej kontroli odwoławczej, a także błędnym przyjęciem, że skazany dopuścił się przypisanego mu czynu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu *ad quem*. Uwaga ta poczyniona jest głównie w kontekście zarzutów obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia dowodzi, że Sąd Apelacyjny, zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k., rozważył wszystkie zarzuty i wnioski sformułowane w środku odwoławczym. Nie ma również żadnych podstaw do twierdzenia, że doszło do obrazy art. 457 § 3 k.p.k. Przeciwnie, uzasadnienie Sądu odwoławczego wyczerpująco wyjaśnia czym kierował się ten Sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski skargi etapowej uznał za niezasadne.

Kasacja, powielająca zarzuty zwykłego środka odwoławczego, stanowi jedynie próbę spowodowania dokonania przez Sąd Najwyższy, niedopuszczalnej przecież, ponownej kontroli instancyjnej i to tylko z tego powodu, że skarżący, nie akceptując stanowiska Sądu *ad quem*, ponawia wyrażone już stanowisko procesowe.

Zarzuty kasacyjne, w istocie, stanowią zawoalowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek odwoławczy. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r., V KK 125/12, LEX nr 1277781).

Sąd odwoławczy w sposób pełny i wyczerpujący odniósł się do relacji

świadka S. K. dzielając w tym względzie ocenę Sądu Okręgowego. Oddalając zaś wniosek dowodowy złożony w dniu 18 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny wyraźnie wskazał, że w sposób oczywisty zmierzał on do przedłużenia postępowania, a wnioskodawca nie wykazał, że wnosząc o powołanie dowodu na końcowym etapie postępowania odwoławczego, nie mógł zrobić tego w dotychczasowym postępowaniu obejmującym przede wszystkim postępowanie przed Sądem I instancji (k. 4714 verte, t. XX). Same zaś zeznania świadka S. K. nie były ani sprzeczne, ani też niejasne, a rzekome wątpliwości przedstawiane przez obrońcę, dotyczyły realizacji procesowych interesów oskarżonego, a nie rzeczywistych i nie dających się usunąć wątpliwości organu orzekającego w rozumieniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. (s. 8 - 9 uzasadnienia SA).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Skazanego zwolniono z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.